

ПОДЪ СТАРАТА ЛОЗНИЦА

Срѣдъ тѣга и нерадостенъ пѣтъ
подиръ деветъ усилни години
ти ме виждашъ отново, мой кѣтъ,
дето радость и скръбъ се разминаха.

И вѣвъ синия вечеренъ здрачъ,
въ който морнитъ хора се връщатъ,
като тъмна легенда си мраченъ,
ти, Балканъ, срещу нашата кѣща.

Колко близки и скѣпи сѣ тукъ
всѣки листъ, всѣки камѣкъ на двора —
на годинитъ тѣпийтъ звукъ
ми нашепва за мойта умора.

Бѣхъ дете съсъ коси отъ злато,
съсъ очи като два изумруда,
а сега, като жѣлто листо,
се завръщамъ измѣченъ, отруденъ.

И подъ старата лозница спрѣлъ,
виждамъ съ горестъ, че толкова рано
черни гроздове висятъ надъ менъ —
мойта скръбъ, мойта мѣжа набрана.